

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Braun István ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Jobbágy Károly ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Miskolci Munkaügyi Bíróságnál 5.M.1072/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.20.122/2007/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán
- tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.20.122/2007/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek
- tizenöt nap alatt - 10.000 /tízezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.
A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes az alperessel fennállt munkaviszonyával összefüggésben keletkezett zaj okozta halláskárosodására hivatkozással 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és 50.000 forint perköltség megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes elévülés miatt kérte a kereset elutasítását.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1966. január 1-jétől 1982-éig kovácsként, ezt követően 1997. december 12-éig szarítózemelési gépészként állt az alperes alkalmazásában. Az ugyanezen munkaügyi bíróság előtt folyt 9.M.589/2003. számú perben született 33. számú jogerős ítélet -

amelyet a Legfelsőbb Bíróság Mfvk.II.10.673/2005/4. számú ítéletével hatályában fenntartott - állapította meg a 40%-os összmunkaképesség-csökkenésen belül a felperes 20%-os mértékű foglalkozási eredetű halláskárosodásból eredő munkaképesség-csökkenését. Ezért a munkaügyi bíróság alaptalannak találta az alperes elévülési kifogását, álláspontja szerint az Mt. 11. § (1) bekezdése értelmében a felperes ezen időponttól vált jogosulttá a foglalkozásból eredő nem vagyoni kártérítési igény érvényesítésére. A munkaügyi bíróság a felperest ért bizonyított hátrányokra tekintettel az általa igényelt nem vagyoni kártérítést arányban állónak ítélte a nem vagyoni sérelemmel.

Az alperes által benyújtott fellebbezés alapján eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.20.122/2007/3. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéleti tényállást kiegészítette annak megállapításával, hogy a felperes zaj okozta foglalkozási eredetű halláskárosodása vizsgálatáról, és ennek megállapítása miatt az iratok felterjesztéséről 2001. július 24-én felvett jegyzőkönyvet a felperes is aláírta. Az OEP 2002. október 4-én kelt határozata ezen ÁNTSZ vizsgálati lap alapján elismerte a foglalkozási eredetű halláskárosodást. A felperes az 5.M.1538/2005. szám alatt indított jogvitában a 3. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldalán úgy nyilatkozott, hogy az alperessel szemben azért nem érvényesített kártérítési igényt, mert a felesége még az alperesnél dolgozott.

A másodfokú bíróság az így kiegészített tényállást vette alapul az elévülés körében, és arra következtetett, hogy az Mt. 11. § (3) bekezdése értelmében, figyelemmel az MK 93. számú állásfoglalásban is kifejtettekre, a felperesi nem vagyoni kártérítési igény elévült. A felperes halláskárosodása már 1991-ben végleges volt, erről az 1997. március 17-ei igazolásból tudomást szerzett, arra nézve pedig, hogy a halláskárosodása foglalkozási eredetű zajártalomra vezethető vissza, az OEP 2002. október 4-én kelt és október 25-én jogerős határozatából egyértelműen értesült. A felperesnek az Mt. 11. § (3) bekezdése értelmében ezen időponttól hat hónap állt rendelkezésére az igény érvényesítésére, a perbeli keresetet azonban 2006-ban nyújtotta be.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a munkaügyi bíróság ítéletének helyben hagyását kérte. Álláspontja szerint a Legfelsőbb Bíróság Mfvk.II.10.673/2005/4. számú, 2006. április 19-én meghozott ítéletével vált jogosulttá a foglalkozási eredetű halláskárosodása alapján a nem vagyoni kártérítésre, mivel ekkor került abba a

helyzetbe, hogy ezen igényét érvényesítse. Arra is hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság által alapul vett OEP határozat után még további, ellentmondásos szakvélemények születtek, így nem lehetett bizonyos a foglalkozási megbetegedés fennálltában. Álláspontja alátámasztásaként a Legfelsőbb Bíróság BH 2006.125. számú eseti döntésére is hivatkozott.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A másodfokú bíróság az Mt. 11. § (1) bekezdése helytálló értelmezésével állapította meg, hogy a felperes foglalkozási eredetű halláskárosodásából eredő nem vagyoni kártérítési igénye 1991-ben keletkezett, amikor ezen károsodás miatt az életminősége véglegesen megváltozott. Az Mt. 11. § (3) bekezdése értelmében az esedékessé válás időpontját nem érinti, ha a jogosult az esedékessé válástól számított három éven belül az igényét menthető októl nem tudja érvényesíteni. Ilyen esetben az elévülés nyugszik, és az akadály megszűnésétől számított hat hónapon belül a jogosult akkor is érvényesítheti az igényét, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból hat hónapnál kevesebb van hátra.

A másodfokú bíróság abban is helytállóan foglalt állást, hogy a foglalkozási eredetű halláskárosodásról - beleértve annak mértékét is - a felperes az ÁNTSZ 2001. július 24-én a felperes részvételével végzett kivizsgálásról felvett jegyzőkönyvet alapul vevő OEP 2002. október 4-én kelt és október 25-én jogerőssé vált társadalombiztosítási határozatából tényszerűen tudomást szerzett.

Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a felperes az 1991-től véglegesnek minősített halláskárosodása foglalkozási eredetének megállapítását, az ÁNTSZ és a társadalombiztosítási szerv eljárást maga kezdeményezte, az ekkor született jegyzőkönyv és a jogerős társadalombiztosítási határozat tartalma egyértelmű volt, ezért a felperes a tudomásszerzés hiányára ettől kezdve alaptalanul hivatkozott.

Az ítélkezési gyakorlat szerint az igényérvényesítés elmulasztása menthető körülménynek minősül, ha a károsult a károkozásról, az igény érvényesítéshez szükséges valamennyi releváns körülményről csak később szerzett tudomást. Az adott esetben ez nem vitásan legkésőbb 2002. október 25-én bekövetkezett, függetlenül a

társadalombiztosítási ellátások megállapítása iránt a felperes által később indított eljárásokban született orvosszakértői vélemények megállapításaitól.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében előadott álláspontja alátámasztásaként alaptalanul hivatkozott a BH 2006.125. számú eseti döntésben kifejtettekre, mivel a másodfokú bíróság jogerős ítéleti döntése és annak indokolása ezzel nemhogy ellentétes, hanem annak megfelel. A hivatkozott jogeset szerint „az elévülés nyugvása mindaddig fennáll, amíg a károsult nem szerez teljeskörűen tudomást azokról a tényekről, amelyek ismerete nélkül az igény nem érvényesíthető”.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az ügyben irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. szeptember 24.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő